

ŞAHİT

Yıl:1 Sayı:1 Haziran 2016

Edebiyat, Kültür ve Fikir Dergisi

ŞAHİT

Üç aylık,sürelî, yerel Edebiyat,
Kültür ve Fikir Dergisi

Mehmet Akif Ersoy Camii
Eğitim Merkezi adına;
İmtiyaz Sahibi: Hamit ÖZTÜRK

Haziran 2016
Haziran-Temmuz-Ağustos
Sayısı

Yayın Kurulu

-Abdulkadir Kızılboğa
-Abdulsamet Karaarslan
-Batuhan Aybers
-Furkan Samsama

Katkılarından ve Desteklerinden Dolayı;

-Pusula İstanbul Gazetesi Genel Yayın
Yönetmeni Emin Doğan'a
-Sultangazi İlçe Milli Eğitim Şube
Müdürü Sinan Özyurt'a
-Mehmet Akif Ersoy Camii İmam Hatip'i
Mustafa Aytekin'e
Teşekkür Ederiz
-Dergimizde yayınlanan yazılardan, yazarları
sorumludur.
-Dergiye gönderilen yazılar
basılsın, basılmasın; iade edilmez.

İçindekiler

	<u>Sayfa No</u>
• <u>Editörden</u>	<u>2</u>
• <u>Şahitlik/ Furkan Samsama</u>	<u>3</u>
• <u>Odlar Çetesi/ Abdulsamet Karaarslan</u>	<u>4</u>
• <u>Tezgahtar/Batuhan Aybers</u>	<u>5</u>
• <u>İbadet mi, Ritüel mi/ Abdulkadir Kızılboğa</u>	<u>6</u>
• <u>Doğu Batı/ Batuhan Aybers</u>	<u>7</u>
• <u>Ne İçin Sanat/ Abdulsamet Karaarslan</u>	<u>8</u>
• <u>Döne Döne Varmak/ Furkan Samsama</u>	<u>9</u>
• <u>Gam Tutkunua Sor Geceler Kaç Saat/ Batuhan Aybers</u>	<u>11</u>
• <u>Misafir Siirler</u>	<u>12</u>
• <u>Toplumun Tivatrosu/ Furkan Samsama</u>	<u>13</u>
• <u>Şahit Olmak/ Abdulsamet Karaarslan</u>	<u>15</u>
• <u>Liseli Gençlerin Hayata Bakışı/ Suat Koç</u>	<u>17</u>
• <u>Bir Fincan Ara</u>	<u>18</u>
• <u>Hoş Geldin Onbir Ay'ın Sultanı/ Mustafa Aytekin</u>	<u>19</u>
• <u>Edebiyat Yolculuğu/ Furkan Samsama</u>	<u>22</u>
• <u>Düşüme Gir Baba/ Abdulkadir Kızılboğa</u>	<u>24</u>
• <u>Anonim Şiir</u>	<u>26</u>

İlk Sayı Adına

Rahmeti sonsuz, Merhameti sınırsız olan Allah'ın adıyla.

Emanet canlarımızı emanet bedenlerimizde yaşatan, bizleri İslam ile müşerref kılan ve bu uğurda bizlere çalışma gücü veren, bulunduğumuz kutlu aya (Ramazan'a) ulaştıran Allah'a Hamd O'nun Peygamberi Hz.Muhammed Mustafa (s.a.v)'e selam olsun.

Şüphesiz,işiten,gören,her şeyi bilen ve güç yetiren, bizlere şah damarımızdan daha yakın olan Rahman'ın Rahmeti, bereketi, esenliği üzerimize olsun.

Sıcak bir Ocak günü, Abdulsamet büyük bir heyecanla önce Batuhan'ı, sonra Furkan'ı, sonra da beni arayarak bu teklifte bulundu. Yani yaklaşık altı aydır bu elindeki dergiyi çıkarmak için uğraş vermektayız. Yıl içerisinde gerek öğrenci olmanın verdiği sorumluluklar, gerek de hayatın verdiği yük sebebi ile altı aya anca bitirebildik ilk sayımızı.

Ve ne güzel tevafuktur ki, ilk sayımızın çıkışı Ramazan-ı Şerif ayına ulaştı. Değerli okur eline aldığın bu dergi, naçizane birkaç kardeşin kaleminden çıkmış görüntü itibarı ile basit ama hor görülmemesi , destek çıkılması gereken bir dergi. Bu dergi çıkarken, bilinme, popüler olma, hava atma veya para kazanma gibi dünyalık dertlerle uzaktan yakından her hangi bir alakası yoktur. Derdimiz Rıza-ı İlahi'yi kazanmaktır.

Bizim ücretimizi Allah verecektir. Henüz derginin başında bir davete buyuralım sizi. Buyurun siz de Allah rızası uğruna bir şeyler yapın. Olayı en basitinden alın. Yerdeki çöprü alın, selam verin, gülümseyin. Sonra başlayın Bismillah demeye, konuşun. Nasıl ki şeytan sizi kendine çekmek için koşturuyorsa siz de bu gaye ile şeytandan daha çok koşturun.

Çıktığımız bu kutlu yolda bizlere maddi-manevi desteğini esirgemeyen Pusula İstanbul Gazetesi Genel Yayın Yönetmeni Emin Doğan'a, Mehmet Akif Ersoy Camii İmam-hatipi Mustafa Aytekin'e, Sultangazi İlçe Milli Eğitim Şube Müdürü Sinan Özyürt'a, arka kapaktaki ebruyu yapan Şahin Turmuş ağabeyimize ve kapağımızdaki şehadet parmağını çizen kardeşim Mustafa Karabacak'a teşekkür ederim. Değerli kardeşim;

Dergi ekibi adına kaleme almış olduğum bu yazıyla sizlere Allah'tan muvaffakiyet, zihin açıklığı ve güzel ahlak diliyor, dergi hakkındaki eleştiri ve önerilerinizi ulaştırmanızı bekliyorum.

Allah yar ve yardımcınız olsun. Selametle kalın...

Yayın Kurulu adına *Abdulkadir KIZILBOĞA*

ŞAHİTLİK

Furkan Samsama

Kırıyorlar İnsanın Şevkini...

Bir yola çıkıyorsunuz, Tam inanç ve hayallerle. Uzun bir yol belki. Hazırlığınızı yapıyorsunuz. Yol hiç bitmeyecekmişçesine hazırlanıyorsunuz. Yola çıkarken uğurlamaya geliyor insanlar. Çalılar, otlar hatta duvarlar. Tüm varlıklar el sallıyor size. Bazıları sırtınızı sıvazlıyor. Yol çetin, ama sizin inancınız daha çetin. Siz daha çetinsiniz. Sizi yıkacak, yolda durduracak ya da geri çevirecek hiçbir engelin olamayacağını hissediyorsunuz (Allah'tan başka). Büyük umutlar ve hayallerle yolda yürümeye devam ediyorsunuz. Hiç bir engel beni durduramaz diyordunuz. Ama ya sizi uğurlayanların karşınıza çıkması... İşte bundan büyük bir engel yok karşınıza çıkacak. Uzakta bir çalı beliriyor, otlar etrafında ve çalı canavarlaşmış sanki. Büyük bir çöküş yaşıyorsunuz ama zihniniz yola devam diyor. Kalbiniz Allah! Diyor. Aniden tüm adımlarınız kesiliyor, etraf bembeyaz oluyor ve hiçbir şey görmüyorsunuz. Çalının ardında ki dev duvar dışında. Boşlukta kum tanelerinin savrulma sesini duyuyorsunuz. Bir ot olup oraya ekilmek geliyor içinizden. Ve kalıyorsunuz...

Ota dönüşen kökleri yüzyıllara uzanan vücudunuzun şahitliği başlıyor.

Biz Şahidiz

Yaşamın her saniyesine, her anına şahidiz. Bilinmeyen tarihlerden, yazılardan, kitabelerden öncesi-ne şahidiz. Biz kâl-u belâ şahitleriyyiz. Kâinat mahkemesinde Allah'ın huzurunda şahidiz. Peygamberlere, meleklerle, kitaplara, savaşımlara, barışlara, darbelere, devletlere, yöneticilere, firavunlara şahidiz. Kârunlara ve mazlumlara şahidiz. Sağa, sola, öne, arkaya ve doğuya batıya şahidiz. Günahlara ve sevaplara şahidiz. Hüzünlere, mutluluklara, korkulara, çöküşlere ve yükselişlere şahidiz. En yüksek kuleye ve en derin kuyuya şahidiz. Okyanusun ortasına, dünyanın merkezine şahidiz. Bir değirmende, sonsuzluğa doğru dönüşlere şahidiz. Güneş ışıklarının vücutları yakışına şahidiz. Elektrik kesintilerine, mürekkeplerin kurumasına şahidiz. Dökülen yapraklara, yağın yağmura, meleklerle inen her bir kar tanesine şahidiz. Bahara, yaza ve kışa şahidiz. Biz ölüme ve dirilişe şahidiz. Şahitlikten ders alanların ve almayanların akıbetlerine şahidiz. İnsanlara ve hayvanlara şahidiz. Okyanustan oluşmuş bir cümlemin içinde büyük akıntılar başlatan kelimelere şahidiz. Ruh tsunamilerine, dalgalanmalara ve met cezirlere şahidiz. Gelin hep birlikte tüm bu şahitliklerimizi asıl şahitliğimizle bir kez daha yenileyelim;

“Eşhedu Enlâ İlâhe İllallah ve Eşhedu Enne Muhammeden Abduhu ve Resuluhu”

Ben şehadet ederim ki Allah'tan başka ilah yoktur ve yine şehadet derim ki Muhammed onun kulu ve elçisidir.

ODLAR ÇETESİ

Abdulsamet Karaarslan

Bir kıvılcım parıldadı
Ardından bir alev
Toplandı odunlar od oldu
Ve sonra dediler ki, yakacağız

Ateşimiz bir yangın misali saracak evreni
Ama güçleri yetmedi
Cihan tükürdü, karşı geldi
Söndürdüler lağım sularıyla alevleri

Sonra, odlar dünyadan yüz çevirdi
Aralarında ağlaştılar günlerce
Derken,
Yeni bir kıvılcım parıldadı
Ama bu, şimşek misali

Yürekten yandılar bu sefer
Ruhları yükseldi yeniden
Yürekten yaktılar bu sefer
Kan bile söndüremedi alevleri
Alevler sardı bütün bir evreni

Velhasıl, arkalarda ağlaştı çakallar
Gözlerinden kan akıttılar
Odlar korlarken odunları
Bu defa ancak, bakakaldılar

TEZGAHTAR

Batuhan Aybers
GAMÎ

1-

Yordu insan telaşesi ruhumu.
Karanlık içinde, yoksul bir tezgahtar misali;
Değerli hiçbir şeyi olmasa da yüreğini koydu tartıya.
Az geldi, çok geldi.
Fazla dendi, yaramaz dendi.
Durmadan hasret çekti, yılmadan bekledi tezgahın
başında.

O tezgah ki;
Gam ve hüznü yüklü, bin bir çeşit tasanın olduğu tezgah.
O tezgahtar ki;
Gam'ı kendine yoldaş, hüznü kendine sırdaş, derdi tasayı
arkadaş bellemiş bir tezgahtar.

O alıcı ki;
Her tezgaha geldiğinde, tezgahtara bir dert bırakmak için
alışveriş yapan bir alıcı.

İşte, böyle bir ömür sürdü tezgahtar.
Çile çekmeyi Tanrı'ya hamt etmek için bir neden sayıyor,
Hakaretler işitip, itilip kakılmayı günahlarına kefarete.
Ve, kapandığında gözleri anladı ki, durmak manasız
buralarda.

Çekip çıkacak bir ceket olmasa da, yüreğini çekti aldı
raftan,
Birde, bin bir yamalı bir kaftan,
Sanki yapılmış dertten ve onlarca ahtan.
Daldı karanlıklara...
Arkasına bakmadan yürüdü.
Yorgunluktan düşene, yürümekten ayakları parçalanana
kadar.

Çekip aldığı yüreği ile yalvardı Mevla'ya.
Boğazı yırtılırcasına bağırды duyulsun diye semalarda.
Duydu yaradan gurâba'nın sesini.
Çekti ruhunu sessiz ve habersizce.
Şimdi o tezgahtardan kalan tek şey, bıraktığı yüreği oldu;
Kifayetsiz ve kuralsız, tartılara sığmayan kalbi.

DEVAMI 2.SAYIDA..

İBADET Mİ? RİTÜEL Mİ?

Abdulkadir Kızılboğa

Bilgihan Kaya Hocama Saygılarımla...

Rahmeti Sonsuz Merhameti Sınırsız El-Kadir
Olan Allah'ın Adıyla

Anlaşılması Gerektiği Şekilde Abdest..

“Ey İman Edenler! Namaza kalkacağınız zaman; yüzlerinizi ve dirseklere kadar ellerinizi, başlarınızı mesh edip, her iki topuğunuza kadar ayaklarınızı yıkayın”
Yukarıdaki ayeti kerime Maide Suresi 6.ayetin bir bölümü.

Allah (cc.) abdesti bu ayet-i celileriyle tarif etmiş farz kılmış ve bir şekil şemail tarif etmiştir. Aslında şekle şablona değil; uygulanan şeklin içeriğine, bizdeki etkisine ve yüklenen anlama bakılmalı.

Bu kısa girişten sonra buyurun abdestle alakalı biraz konuşalım sonra hep beraber namazımızı kılalım. Aslında haddimiz değil belki ama bazı şeylerin farklı-doğru- anlaşılması gerekiyor. Pekala haydi buyurun; Abdest: Müslümanların namaz gibi belli ibadetleri yapabilmek için bir düzen içerisinde bazı organları yıkayıp bazılarını mesh etmek yoluyla yaptıkları arınma ve temizliktir.

Google arama motoru bu tanıımı veriyor bize. Fakat biz oradaki “arınma” kelimesini unutuyoruz, abdest nasıl alınır bakıyoruz tamamen.

Abdest bir arınmadır. Dünya dan başka aleme geçmek, Rabbe soyutlanmaktır. Suyun verdiği rahatlatma etkisiyle, değdiğimiz yerin hücrelerinin yenilenmesi, organın kalp gözünün açılması yada var olan gözün dört açılması, organın diğer aleme geçişidir abdest.. Ve bakın Allah Teala bir sıralama yapmış ve her organ-dan değil; yüzden, kollardan, başdan ve ayalardan bahsetmiş.

Peki bizim bilmediklerimizi bilen sonsuz ilim sahibi Allah (cc.) Ayeti kerimede namaza kalkacağınız zaman ibaresini kullanmış ve Kur'an ı en iyi şekilde yaşayan, merhamet örneği Hz. Aişe annemizin deyimiyle yü-rüyen Kuran olan Efendimiz Hz.Muhammed de hayatında sadece bir defa bir abdestle birden fazla namaz kılıp, diğer bütün hayatı boyunca her namazdan önce abdest almışken biz neden böyle yapıyor, bir abdestle birden fazla vakit namazını kılıyoruz, sabah namazının abdestiyle neredeyse tüm günü geçiriyoruz? Hatta bu alışkanlığı-mız öyle bilinmiş öyle yer edinmiş ki hayatımızda;

“yatsının abdestiyle sabah etmek” diye bir deyim oluşmuş.

Neden böyleyiz biliyor musunuz?. Çünkü somut-laştırmış, şekle indirgemiş dinimizi. Ve bu hoca dedi-se ya da şu kitaptan okuduysan doğrudur demekle yetinmişiz. Araştırmamış düşünmemiş, anlamaya çalışmamışız.

Abdesti şöyle anlasak, anlamlandırsak ayete ve sünnete uymuş olmaz mıyız acaba?

Yüzünüzü yıkayın: Yüz bir bütündür. Göz , kaş, kirpik, burun, ağız hatta kulakları da dahil edelim. Yüzü yıkarken, bakış açımızı, baktığımız yeri düzeltmek değiştirmektir. Güzel görmek yada görüşünü güzelleştirmek ve hakikat perdesini aralamaktır. İlk olarak yüzünüzü yıkayın emrinin de önemi budur.

Dirseklere kadar ellerinizi yıkayın; Eller, kollar, bilekler, parmaklar; iş yapabilmek adına vazgeçilmez organlar. Elimizi kolumuzu yıkamak demek yaptığımız işi bırakmak elimizi çekmek ve namazı tutmak, namaza tutunmaktır.

Başınızı mesh edin: En önemli aşama sayabiliriz aslında. Yaptığınız işin psikolojisinden kurtulun, içinde bulunduğunuz düşünce akımını, düşünce alemini terk edin. Dünyevi düşüncelerden soyutlanın ve diğer alemini, Rab ile konuşma içerisinde olacağımız namaz alemini düşünün, dert edinin.

Ayaklarınızı topuklara kadar yıkayın: Son aşama olarak da yaptığınız işi tamamen bırakın ve namaza ve kibleye yönelin.

İşlem tamam. İşte böyle anlar ve yaşarsak; ayete ve sünnete uymuş olacağımızı düşünüyorum.

Artık namaza hazırız. Namazda başka bir şey düşünmek, dünya kelamı etmek yok. Rabbin huzurundasın ve muhabbetimiz başlasın, serelim seccademizi. Rahat olmak adına ve Rabbin huzuruna çıkacağımızın bilinciyle güzel ve geniş giyindik, kıyama durduk, niyetimizi bildirdik ve iftitah tekbirimizi getirdik: ALLAH U EKBER

Hamt Yüceler Yücesi Allah a

Salat-ü Selam Tahiyat-ü İkrâm, Her Türlü İhtiram Efendimiz(s.a.v)'e onun aline ashabına ve O'nun yolunda gidenlere olsun..!

Dua eder Dua bekleriz

Selam ile...

DOĞU BATI

Batuhan Aybers
GAMÎ

Doğu ile Batı'yı anlat onlara. İkisinin birbirine muhtaç olduğunu anlat. Güneşin Doğu'dan doğduğunu unutmadan, Doğu'dan doğan güneşin Batı'da zirve gördüğünü yabana atmadan anlat. Nede olsa Doğu olmasa, Batı aydınlanamaz. Batı olmazsa, Doğu aydınlatamaz. Aydınlanan da, aydınlatan da bir olmazsa, ne aydınlanmanın bir önemi kalır, ne aydınlatmaya çalışmanın.

İşte, bizlerin tek sorunu Doğu ile Batı'nın resitalini tek başına izlemeye çalışmamız ve ikisini de ayrı ayrı ele alma arzumuzdur. Bu öyle bir resital ki 1300 senedir harmanlanarak bizlere adeta bir armağan edası ile sunulmuş, tüm cihana bu sentez omuz omuza baş kaldırmıştır. Fazla değil, sadece son yüzyıllı ele alacak olursak;

20.Yüzyılda bu sentez üzerinde kurulan planlar tıkr tıkr işlemiş, 17. Yüzyılın ortasında hayata geçirilmesi için kâğıda dökülen ve büyük bir inanç ile imzalanan "Doğu ile Batıyı Bölme" menziline adeta ulaşılmıştır. Kurân-ı Kerimler yakılmış, camiiler bombalanmış, Müminler katledilmiş, her şeyden öte Müslüman gençlik bilgiye aç bırakılmıştır. Doğu ile Batının Sığircık kuşları gibi rüzgâr ile dansını izlemek yerine, Karga gibi birbirlerinin leşlerini gagalamalarını izlemeleri amaçlanmıştır. Doğu Mecnunsa Batı Leylâ, Batı Âşıkça, Doğu Maşuktu 1000 seneyi aşkın lügatte. Bunu unutturdular bizlere en onulmadık bir anda. Şimdi, kulaktan kulağa dolaşan bir nida gözlere çarpıyor ve bizi derin düşüncelere sevk ediyor;

"Nasıl ereriz o yüce kurtuluşa"

Tam bu kargaşa anında yetişiyor imdada; "Sen yine de öğüt ver, çünkü öğüt Mü'minlere fayda verir. (Zâriyat Suresi/55)"

Müslüman Gençliğin en büyük sorunu da burada baş gösteriyor. Bildiğini okumak, düşünceye sevk olamamak. Düşünmeyen birçok topluluğun halinin nice olduğu ortada iken düşünmeyi ve birlikteliği hayatımızın merkezinden çıkarmak, Doğuyu Batıya yabancı bellemek ve yozlaşmak bizler için tam bir uçurum olur ve olmakta. Yazımızın başında belirttiğimiz gibi, aydınlanan da aydınlatan da bir olmak, birlikteliğini asırlara ve yüreklere yaymak zorunda. Bunca hengâmeden başı dik çıkması için bu Ümmetin, Doğuyu da Batıyı da güzellikleri ile kabul edip hatalarını kendinden soyutlamadan anlatarak düzeltmeye çalışması lazım.

Son olarak Üstat Necip Fazıl'ın dizeleri ile sizlere veda etmek isterim;

"Doğu derki Batıya, güneşi fethetsen de,

Ruh gerçeği bendedir, madde yalanı sende"

Selametle...

Selam ile..

Ne İçin Sanat?

Abdulsamet Karaarslan

Edebiyatın başlangıcı neredeyse insanlık kadar eskidir. Bizim edebiyatımızın da, daha yazılı edebiyata geçmeden evvel destanlarla başlar serüveni.

Aslında Tanzimat dönemine kadar edebiyatımızda büyük ayrışmalar olmamıştır. Tanzimat'tan sonra ise edebiyatımızda birçok akım ortaya çıkmış. Birçok edebi grup, yeni gazeteler, dergiler vesaire. Son zamanlarda maalesef bizim mahallede, bazı romantikler revaçta. Önceliklerini oturtamamış ya da yanlış seçmiş kişiler, İslam aleminin, ümmetin ahvalini göremezden gelerek, romantik ve İslami terimleri kullanan bir edebiyat geliştirdiler kendilerince. Aşk çöpe mi atalım? Hayır, asla öyle bir sözüm yok ama bir tarafta genç kızlar, delikanlılar, bebekler, hamile kadınlar acımasızca şehid edilirken, mahrem olan bir konuyu kitaplara yazmak, sosyal medyaya geçirmek, romantizmden başka bir gündeme sahip olmamak ve birçok günahı İslami terimlerin arkasına saklayarak masum göstermek, insanın içini yakan bir riya ve gaflet tablosundan başka ne olabilir ki? Yukarıda da belirttim, sevdaya lafım yoktur. Sevdayı yazmak hakikaten MÜBERRA bir iştir lakin aşkı satmak, onu zinaya çevirmek aşka zuldür!

Konumuza geri dönelim. Tanzimat'tan itibaren sürekli değişimlere uğrayan, genişleyen edebiyat dünyamızda iki temel görüş mevcuttu. Sanat ya toplum için ya da sanat için yapılmalıydı. Yukarıda bahsettiğim "romantik Müslüman" yazar ve şairler de sanat için sanat akımında sayılabilir. Bu akıma göre sanat şahsi ve muhterem olduğundan dolayı, sanat eseri kişisel ve aslen sanat için yapılmalıdır.

Toplum için sanat anlayışında ise sanatçı, daha doğrusu aydın kişi yaptığı sanatı topluma katkıda bulunmak, eğitmek için sanat yapmalıdır. Edebiyatımızda modern manada, ilk ve en büyük iki temsilcisi Ahmet Mithat Efendi ile Namık Kemal'dir. Daha sonraları bu akım İslamcı camiada (aslında İslamcı terimi yanlış bir terim, çünkü ya Müslüman'sınızdır ya da değilsinizdir. Müslüman iseniz zaten hayatınızı buna göre yaşamalısınız. Yani takım tutar gibi din tutulmaz.) Necip Fazıl ile birlikte birçok isim bu alanda kendini sıvırtmıştır. Her ne kadar bir çoğu kendini böyle tanımlamasa da onların sanatı, toplum için yapılan sanat olarak tanımlanmıştır. Aslında hakikati yazan bu gibi münevverlerin dışında toplum için sanat yapanların birçoğu, halkı cahil ve zelil görmüş kendini de üstün bir varlık gibi görerek, toplumu terbiye edeceğini söylemiştir. Bu Batıcı zihniyetin oryantalist bakışıdır. Lakin gözden kaçırılan bir şey var. Direkt aydın, diye yükseltmek, Müslüman şuuruna yakışmadığından olacak ki kültürümüzde cahil de alim de zahit olarak adlandırılmıştır. Yani bir insanı toplumun üstünde tutmak ve toplumun eğiticisi olarak adlandırmak bize uymuyor. Kaldı ki mum örneğindeki gibi, eğer aydın olmak istiyorsanız yanmanız gerekir, yanan mumun da etrafını aydınlatması için bir şey yapmasına gerek yoktur.

Velhasıl-ı kelam, eğer sanat olacaksak hakikat için olmalı. Zaten hakikati arayan da etrafını aydınlatır. Hakikat güzeldir. Yani eğer bir iş hakikat için yapılıyorsa o iş hem etrafına nur yayan hem de nurun tüm güzelliğini üzerinde taşıyan bir iştir. Ayrıca, hocalarımızın da dediği gibi en güzel tebliğ, yaşanarak yapılır. Bence literatürümüze üçüncü bir yol olarak **'Hakikat İçin Sanat'** yerleşmelidir.

Selam ve dua ile...

DÖNE DÖNE VARMAK

Furkan Samsama

*“Batuhan Aybers ve Furkan Karakuş’a,
Tabi bir de değerli hocam, Sinan Özyurt’a”*

Çıktık yola bir kez.
Ağustos’un buz gibi, nefes kesen,
Sıcak havasında

Her gün bir yereydi,
Güneşi kovalayan,
Aya el sallayan,
Örümcek ağlarıyla örülü,
Devlerin ve cücelerin selamladığı,
Bu derin yolculuk.

Bardakların ince bellisinden,
İçerek sıcak çayları,
Giderdik.

Maziden de eskiye belki Hun’a
Tekrardan binerdik atlastan Halılara.
Peygamber’in evine uğrar, selamlardık,
Görmek için bin can atardık.
Sahabeleri hepsiyle birer gün geçirirdik.
Oradan Mısır’a
Yusuf’un ve Musa’nın bastığına basmaya,
Çöllerde kum gibi savrulmaya.

Kuma damlayan ab-ı hayat, sadece bir damla.

Tekrar birleşmede kumlar,
Bir masa lambasında.
Necip Fazıl , Bediüzzaman,
Masanın başında.
Bir şimşek çakmasıyla,
Değişiyor aniden masa.
Yenilenmiş ve okumuş sanki bu çağda,
Sezai Karakoç bu yeni masanın başında.

Şimdi bizim Yunus’la
Bir bir şiirlerini atmada,
Oturmuş bir pınarın başında.
Akıyoruz, biz de o pınarda.

Bir de bakmışız Mevlana’nın abdest suyunda.
Çarpıyor suyu yanaklarına.
O mu,
Serinledi acaba?
Yoksa,
Her bir su damlası, erdi mi sırta?

Sonra bir bardakta,
Topkapı'da.
Heyecandan buharlaşıyoruz,
Her bir padişahla.
Fatih'ten, Yavuzdan, Abdülhamid Han'a.

Savaşları seyrediyoruz, yağın yağmurda,
93 Harbi'nden Çanakkale Savaşı'na
Geziyoruz Çanakkale'yi
Akif'in kanatlarında.

İnip bir film gibi izliyoruz,
Paşaları, İstiklal Savaşında.

Zamanı unutuyoruz.
Neredeyiz, ne yapıyoruz ?
Tam bir Arafta.

Ve yeniden ince belliye dönüyoruz,
Şaşırmış bir havada.

Tek bir soru var, hepimizin kafasında,
"Tamamladık mı döngümüzü acaba ?"

Daha ileri gidiyoruz, daha ileri...
Pusulamız gemi kaybolmuş okyanusta.
Geri dönelim artık diyoruz,
Nerede duracağımızı biz mi bilmiyoruz.
Aniden tutuyor biri elimizi.
Kefen beyazına bürünmüş,
Tanıyoruz bir yerden sanki.

Anlıyoruz gelişini,
Eski bir dost bu,
"Ölüm Meleği"

"Davet var size ilahi dosttan.
Eninde sonunda gideceksin,
İster paran olsun, ister kırk dönü bostan.
Eninde sonunda vazgeçeceksin bu posttan."

Ne güzel şahit olmak.
Ne güzel, dönüp dönüp de varmak.
Ne güzel şey, bu kâinata bir parça olmak.
Dosta varmak,
Dosta varmak ne güzel !

29 Eylül 2015

Gam Tutkununa Sor Geceler Kaç Saat

Batuhan Aybers
GAMÎ

Dayıdan öte bir insan, hem can hem canan; Çetin Çetinkaya'ya...

Kadere tevekkül edip, kaç geceyi sabah eylemiş?
Kalbindeki figanlarla kaç sılayı bilemiş?
Leylâ'dan Mevlâ'ya kaç diken elemiş?
Gam tutkununa sor, geceler kaç saat..

Günleri biriktirip kaç alem gezmiş?
Kalbindeki fırtına ile ne ara cem etmiş?
Geceleri yazdığında kimleri titretmiş?
Gam tutkununa sor, geceler kaç saat..

Yüreğindeki 'Ah'larla kaç kora üflemiş?
Bilevli kılıçları kaç bele eklemiş?
Kınını kırıp kaç Kabil aklamış?
Gam tutkununa sor, geceler kaç saat..

Yakup olup gözlerini mi kaybetmiş?
Züleyha olup güzelliğinden mi feragât etmiş?
Yusuf olup zindanları mı bellemiş?
Gam tutkununa sor, geceler kaç saat..

Aşık olup kaç kalem eskitmiş?
Kağıtları kim için perişan etmiş?
Karanlığa bakıp kaç suret görmüş?
Gam tutkununa sor, geceler kaç saat..

22Temmuz2015 03.33

MİSAFİR ŞİİRLER

Usame Gümüş

NERDESİN ANNEM NERDESİN

Özledim hem de çok özledim
Gözlerim yollarda
Aklım sende kaldı
Neredesin annem neredesin?

Göz yaşlarım sular seller gibi
Durmak bilmeden akıyor gözlerimden
Kalbim annem annem diye atıyor bedenimden
Neredesin annem neredesin?

Şimdi yoksun yanımda
Kim okşayacak başımı yokluğunda
İçime bir rüzgar vurdu sana üşüyorum sana
Neredesin annem neredesin?

Seni özlediğimi daha nasıl anlatacağımı bilmiyorum
Sanki ben Afrikalı çocuk gibi sana susamışım
Sende bu Afrikalı çocuğa ilaç gibi bir bardak su gibisin
Neredesin annem neredesin?

GENÇLİK

Gençlik diye bir şey kalmamış bu fani dünyada
Uğraşları bir fani dünya çabası
Sen gel yolunu değiştir sakın durma
Neredesin ey gençlik kendini asla aratma

Eski gençliği şimdi mumla arıyorlar
Hadi bir çabayla bir iki tane buluyorlar
Gel başlat bu dirilişi en baştan
Neredesin ey gençlik kendini asla aratma

Gençlik bize atalarımızdan emanettir
Bize bu emanete hıyanetlik etmemektir
Tam aksine bu emaneti korumaktır
Neredesin ey gençlik kendini asla aratma

HUZUR

Bilmiyorum bilemiyorum
Huzuru arıyorum
Ama bulamıyorum
Yoruluyorum huzuru ararken

Hep huzuru çevremde aradım
Olmadı başka başka yerlerde aradım
Ama huzur benimleymiş aslında
Huzur tek bir şeydeymiş

İşte buldum çok geç olmadan
Huzuruma kavuştum
Aradığım huzuru yakınımnda buldum
Benim gelmemi bekliyormuş meğer

Allah'ın huzurunda kendimi kaybediyordum
Çok tarifsiz bir neşe doluyor içine
Evime neşe geldi
İşime bereket verdi

TOPLUMUN TİYATROSU

Furkan Samsama

Toplumumuz bu günlerde her kılığa girip karşımıza çıkan bir tiyatro oyuncusunu andırıyor: Enformasyon toplumu, tüketim toplumu, gözetim toplumu. Peki ya üretim toplumu, bilgi toplumu?

Toplum karşımıza gerçek kimliği ile çıkmaktan korkuyor. Biz üstündeki o iğreti kılığı çıkartıp, maskeyi söküp gerçek yüzünü ortaya çıkarmalıyız bu toplumun.

Peki ya bir oyuncu kimden korkar? Seyirciden. Bu tiyatrodaki seyirci kim?

Bakmaktan boynumuzun ağrıdığı Batı. Oyuncu yani toplumumuz Batılı seyircilerin karşısına gerçek kimliğiyle çıkamıyor. Seyircinin alkışlamamasından korkuyor. Hatta belki de hiç gelmeyecekler, sahnemiz batacak diyor. Korkma ey toplum!

Seni izleyecek bir Doğu var. Kuzey ve Güney var. Yeter ki sen cesaretle, gerçek kimliğinle sahneye çık. Bazen de sistemin dışına çık. Doğaçlama yap. Eline verilen senaryoyu ezberleyip papağan gibi tekrarlamaktan ne zaman usanacaksın! Bak işte o zaman nasıl da dolup taşacak salon.

Peki, gerçek kimliğimizi neler oluşturur: kültürümüz, tarihimiz, bilgimiz ve sevgimiz. İnancımız. Tek tek inceleyelim bu unsurları.

Kültür dedik. Maalesef ne kültür ne kültür! Tüm gençlerimizin yabancı müzik hayranı olduğu, örf ve geleneklerimizin unutulduğu, saygının bir kenara atıldığı, sevginin ise bir ticari getiriye dönüştüğü ve alanında takas usulünü geri getirdiği günümüzde hangi kültürden bahsedebiliriz? Tamamen bir yozlaşmaya gidiyorsak kültürümüzü terk ediyorsak bunun suçluları yetiştirici nesildir. Aktarımda ya hata yapılmış ya da hiçbir aktarım yapılmamıştır. Teknoloji ve inançsızlık rüzgarlarının topraklarımıza getirdiği bu kültür erozyonu bizi bir sahilden diğerine savurmuştur.

Tarih ve bilgi okumakla öğrenilecektir. Toplumumuzun okuma durumu ortada.

Bilgiler hep kulaktan dolma. Anlatılan ilk bilgi doğru onlar için. Araştırmaya, okumaya gerek yok. “Biz oturalım herkes kendi işini yapsın. Düşünmek düşünce adamlarının işi. Bizim düşünmemize gerek yok.” değil mi? Okumayan insan sadece bir makinedir. Başka bir şey değil! Kendisine yazılım yüklenir ve ne isterse onu yapar. Araştırma, kendini yenileme, onu hayvandan ayrılan özelliğini; düşünmeyi gerçekleştirebilme onun için yoktur artık. Cahillik de orta çağda ki büyük salgınlar gibi geliyor ve gelecektir. Tüm şehri vebaya boğuyor ve her seferinde bir havale geçiriyor insanlarımıza, bu topluma.

Sevgi. İnsanın en mahrem duygusu. Maalesef o da bu selde tutunacak bir dal bulamamış ve sürüklenmiştir. Sevgi pazarda satılığa çıkartılmıştır. Her gün sözde aşk evliliği yapıp boşanan insanlarınki midir gerçek sevgi yoksa birbirini görmeden evlenen, hayatları boyunca hep birbirlerinin yanında olmuş yaşlı çiftin mi?

Kaybettik sevgiyi de. Her bir çabamız gösteriş, riya sisleriyle perdelenmiş. Arkadaki resmin hatları kaybolmuş. Kibir sevgiyi ezip geçmiş. Alçakgönüllülük alçakta kalmış.

Akıl kalbin, nefis de aklın önüne geçmiştir. Tembelliğin günah olduğu unutulmuş.
“Cennet tapulanmış. Adem geri çağırılmış”.

Ve inanç.

İnanç sadece insanların içine hapsedilmeye çalışılmış. Kelepçeler vurulmuş. Özgürlüğünü haykıramamış yıllarca. Şimdi en uzak bir köşeden gelen bütün haykırışlar bütün feryatlar, figanlar bu susturuluşun patlaması olmuş. Bir yaşam biçimi olan Hak Din 5 vakte indirilmiş.

İnanç bir yük sayılmış. Bir utanç damgası olarak saklanmış yıllarca. Ezilmiş, hakaretler işitmiş. Çekilmiş. Saklanmış. Ve unutulmuş...

İlahi kitap gönlümüzdeki dudaklarımızdaki zihnimizdeki yeriyle birlikte toprağa gömülmüş. Hem de değerli sandukalarda. Allah adını zikreden dil susmuş.

Öksüz kalmış milyonlarca kilometre. Makineler takılmış zihinlere. Arındırılmış, unutturulmuş yenilenmiş zihinler.

Serbest bırakılmış. Evet serbest. Anahtarlar ellere verilmiş. Fakat unutulmuş kelepçenin açılması. Bu şekilde inilmiş sokaklara, caddelere. Tuhaf bulunmuş bu. Rahatsız etmiş. Sonra en takatsiz bir hareket olan alışma yaşanmış. Yadırganmamış bu. Herkes de varmış ne de olsa.

Ey milletim! Ey alışmışlar!

Uyanın artık! Hatırlayın kelepçelerinizi. Mideniz ve diziniz arasında hapsettiğiniz inancınızı serbest bırakın!

Çıkarın toprağa gömdüğünüz sandukaları ve gönüllerinizi.

Çözün alışkanlık prangalarınızı...

Şahit Olmak

Abdulsamet Karaarslan

İslam'ın temelinde şahit olmak vardır. Bir kişi Müslüman olmak istiyorsa, ilk olarak kelime-i şehadet getirmesi gerekir. Yani şahit olduğunu dile getirmesi.

Allah'tan başka ilah olmadığına ve Hz. Muhammed'in onun kulu ve resulü olduğuna şahit olmak, insana bir dizi mesuliyet yükler. Bunların başında da namaz gelir. Namazda iftitah tekbirinden, selama kadar türlü türlü mana vardır. Ama elbette namazın en önemli iki rükunu kıyam ve secdedir. Bir Müslüman, Allah'tan başka kimsenin önünde eğilmez. Ve yine her türlü zalime ve zulme karşı, göğsünü gere gere dimdik durur. Müslüman olmak demek, her türlü nefsanî duygudan uzak bir şekilde, her şeyden arınarak, her şeyi ile Allah'a secde etmek ve göğsünü gere gere zulme (Kur'an'da bir insanın başkalarına zulmetmesi gibi işlediği kişisel günahlar da kişinin nefesine zulmetmesi olarak geçer.) karşı koymak demektir.

Dergimizin adını "Şahit" koyduk. En başta, Allah'tan başka ilah olmadığına ve Hz. Muhammed'in (s.a.v.) onun kulu ve resulü olduğuna şahitlik ettik.

Dedik ki "Biz Şahidiz"

Allah'ın sevgili kuluna, yüz yirmi dört bin nebiye, mü'minlerin 4 büyük emirine, Habeşli Bilal ve o mübarek sesine, gökteki yıldızlara...

Yemenli Veysel'in hasretine, Ebu Hanefi'ye, Buhari'ye, Akşemseddin'e...

Sultan Alparslan'a, Selahaddin-i Eyyubi'ye, Fatih'e, Bağdat Fatih'i'ne...

Sultan Abdulhamid'e, Bediüzzaman'a, İskilipli Atıf Hoca'ya...

Aliya'ya, Malik El Şahbaz Malcolm X'e, Metin Yüksel'e...

Hız. Hamza'ya, Ertuğrul Gazi'ye, Genç Osman'a...

İstiklal Şairi'ne, Necip Fazıl'a, 7 Adam'a...

Ama maalesef ki, sadece gerçek hakikat ve mübarek kullara şahit değiliz. Kfre, riyaya, gaflete, zulme...

Ve daha nicesine şahidiz biz. Fakat saymaya kalkarsam, değil sayfalar, ciltler dolusu kitaplar yetmez. Çünkü biz, Kal-u Bela'dan bu yana olan her şeye şahidiz.

Zaten tüm bunlara şahit olmamak için görmemek, duymamak, bilmemek gerekiyor. Buna ise üç maymunu oynamak deniyor. Ama biz şahit olmuşsak, işimizi yapmamanın belli cezaları olduğunu da biliyoruz. şahit olmak, insana türlü görevler yükler. Biz nice güzelliğe ve zulme, iblisin ve nefsin türlü oyununa, iblis ve nefse uyan zalimlere, mmet coğrafyasının alev alev yanan her bir karış toprağına şahit oldukça, sadece izlemenin, oturmanın, yatmanın vebali ile uyku uyuyamayız. Hani meşhur bir filmin bir sahnesi vardı: "Uyursan herkes ölür". Biz bu sebepten ötürü uyuyamayız. Hiçbir insan şehadet getirerek işinin bittiğini sanmamalıdır. şahit olmanın yükümlülükleri vardır.

BİZ şAHİDİZ. şAHİDİZ YA RAB! Kal-u Bela'dan, Veda Haccı'ndan beri her şeye...

Allah'ın selamı, rahmeti ve bereketi üzerinize olsun. Allaha emanet olun.

LİSELİ GENÇLERİN HAYATA BAKIŞI

Suat Koç

Tüketim toplumu haline gelmemiz ve maddesel konulara olan zaafımız özellikle lise çağındaki arkadaşlarımızda zehir etkisi yapmaktadır. Manevi değerlerine sahip çıkanlardansa maddi gücü elinde bulunduran kişilere duyulan hayranlık gittikçe tehlikeli bir hal alıyor. Kötü alışkanlıklar, yanlış arkadaşlıklar, ilgisiz anne babalar ve işini hakkıyla yapmayan bazı öğretmenler bu tehlikeyi körüklüyor. Okul sıralarında derslerini başarmak yerine okul bitince daha çok ve daha kolay yoldan para kazanmanın planını yapan arkadaşlarımız var. Tabi herkes bir değil ancak değerine bağlı hak, hukuk bilen ve daha iyi bir insan olmak için çalışan gençler ender bulunan bir mücevher haline gelmiştir. Bazı arkadaşlarımıza bakıyorum kendilerini ispatlamak adına sigara, alkol ve uyuşturucu madde kullanmak gibi tehlikeli yollara sapmışlar. Bu arkadaşlar ve onlar gibiler beyinleri uyuşmuş yitik bir kuşağın temel taşlarını oluşturuyorlar. Bu şekildeki kalabalıkların çoğalması en başta biz gençleri ürkütmeli. Açıkçası ben ileriki yıllarda bu kişilerin hiçbirinin hayatımda yer almasını istemiyorum. Çünkü onlara herhangi bir şey anlatabileceğimi veya onlarla bir arada yaşayıp çalışabileceğimi düşünemiyorum. Bu durumun bir çözümü yok mudur? sorusunu soracak olursak karşımıza ilk cevap olarak şu çıkar : Dini ve manevi değerler gençlere eksik öğretiliyor ve eğitimlerinde büyük bir boşluk yaratıyor. Herkes kendinden bir küçüğünü hakkıyla eğitse sanırım bu acık kapanır. Öncelikle bir plan hazırlamak gerekir. Kimse başı boş değildir. Dolayısıyla başı boş bırakılmamalıdır. “yoksa insan başı boş bırakılacağını mı sanır? ”(kıyamet suresi 36.ayet)Nasıl ki futbol müsabakalarını eksiksiz takip edip futbolcuların isimlerini hatta yeteneklerini ezbere biliyorsak hayat rehberimiz olan Kur’an-ı Kerimi de satır satır öğrenip yolumuzu aydınlatması için ışık misali kullanmalıyız. Bu en güzel genç yaşlarda yapılır. Bu yüzden dedikleri gibi “Geç kalma genç gel. ”En önemli eksiklik elinde olana razı olmaktır. Allah herkese bir rızık biçtiyse sadece ondan dileyip ondan beklemek gerekir. Bu düşünce genç beyinlere iyice kazınmalıdır. Böylece maddi anlamdaki her türlü özentinin önüne geçilebilir. Dinimiz çok modern bir dindir ve yine arkadaşların özendiği yabancı unsurların tartışmasız çok ilerisindedir. Bunu aşılacak tarzda yetiştirilecek bilgili din adamları Hz. MUHAMMED’in o çok sevdiği ümmetine eşsiz pırlantalar katabilir. Artık devir şikayet edip kötüleyeceğimiz bir devir olmaktan çıkmıştı; güçlü birer Müslüman olarak bu gücümüzü kullanıp ortaya koyacağımız bir devir haline gelmiştir.

DEĞERLERİNE BAĞLI GENÇLER NASIL YETİŞİR ?

İmanı en kuvvetli olan en güçlü olanıdır. Öyleyse toplumda zayıf ve korkaklara yer yoktur. İnşallah bunun bilincinde olursak “ümmetim olmadan cennete girmem” diyen sevgili peygamberimize layık olabiliriz. Ancak o zaman bu dünya daha güzel bir hale gelir ve Kevser ırmaklarının başları kalabalıklaşır, cennetin katlarındaki cemaatlerde birbirimizi bulmak duası ile...

BİR FİNCAN ARA

Batuhan Aybers
GAMÎ

Sevgili Okuyucum;

Ne kadar zor bir hayatın var, en iyi ben bilirim. Çünkü hiç birimizin hayatı birbirinden farklı değil. Bütün bu meşgalelere **“DUR!”** deyip, nefeslenebilmek için **“Her şeye Bir Fincan Ara”** bölümünü kaleme alıyorum. Her sayıda bir mekan, bazen huzur dolu bir avlu, veyahut *“atalar nur içinde yatalar”* diyebileceğimiz tarihi yerlere yolculuk edip, birbirimize yoldaş, bazen bir dost, karnımız acıktığında azık, susadığımızda nehirden uzanan bir nevi el olacağız.

Kim bilir;

Belki bir sayıda, Valide Sultan Cami’de öğle namazımızı eda edip, ikindiye Sultanahmet’te kılıp, Üsküdar’da tamamlarız bu mistik gezimizi. Eyyûb El Ensari’nin sandukasına sarılır ağlarız. Asırlık çınarların gölgesinde geleceği düşleriz. Fatih’in sokaklarında kaybolup, Eyüp’ten başkaldırırız. Bir tohum atarız bahçenin ortasına, Beykoz’dan çıkar ucu. Sahaflara uğrarız Beyazıt’ta, apayrı dünyalara yelken açarız nüshalarla. Amacımız eğlenmek değil de, yüreğimizi bir nebze hüznle eymek olur. Ve her yazımızın sonunda klasikleştireceğimiz **“Üstad İle Veda”** bölümünde Üstadın bir şiirini okuyarak anlarız hüznü.

Sevgili Okuyucum ;

Yoldaşım, Dostum, Sırdaşım.

Şimdiden senin ile beraber harabe olmuş yüreklerimize yapacağımız gezileri heyecan ile bekliyorum. Beni heyecanlandıran, yıllar boyu tek yaptığım seyahatlerden sonra **Şahit** dergisi ile beraber artık yalnız kalmayacağımdır. Bana bu şerefi sunduğun için şükranlarımı sunuyorum. Selametle.

Sezai Karakoç
Rüzgar

Uçurtmamı rüzgar yırttı dostlarım!	O ceviz dalları, o asma dut,
Gelin duvağından kopan bir rüzgar...	Gül gül, mektup mektup büyüyen umut.
Bu rüzgar yüzünden bulutlar yarım;	Yangından yangına arada kalmış tut.
Bu rüzgar yüzünden bana olanlar.	Muhabbet sürermiş bir rüzgar kadar.

(1951)

Hoş geldin Onbir Ayın Sultanı!

Mustafa Aytekin-İmam Hatip

Allah Teâlâ'ya, bizi bu rahmet ayına erİştirdiği için hamd ediyor, O'nun sevgili kulu ve elçisi Muhammed Mustafa (s.a.s)'ya salât ve selâm ediyoruz. Geçtiğimiz Ramazan ayında beraber oruç tuttuğumuz ve namaz kıldığımız pek çok kardeşimiz, ömürleri vefa etmediği için bu Ramazana yetişemediler. Onlara ve bütün ölülerimize Allah'tan rahmet diliyor, mekânları cennet olsun diyoruz. Bundan sonraki Ramazanlara erişip erişemeyeceğimizi bilemiyoruz. Ömrümüzün ne kadarı gitti ve ne kadarı kaldığı hakkında kesin bir bilgimiz yoktur. Bunun için bu mübarek ayı iyi değerlendirmeli, Allah'ın rızasını kazanmaya çalışmalıyız. Ramazan ayı, manevî hayatımızda seçkin yeri olan bir aydır. Bu ay daha girer girmez, diğer aylardan farklı bir yaşantı içine gireriz. Gündüzleri yemek içmek gibi hayatî zevklerden ve her türlü aşırılıklardan çekinerek tuttuğumuz oruçlarla, geceleri dinî bir vecd içinde kıldığımız teravih namazları ile gönüllerimize iman nurunun ilâhî hüzmeleri dökülmeye başlar. Ramazan sonuna kadar devam eden ve günden güne gönüllerde feyzi artan manevî neşe ile mümin, kendisine, ailesine ve içinde yaşadığı topluma ve hatta bütün insanlara yararlı bir kişi olarak bayrama erişir.

Evet, bu ay rahmet ayıdır. Hiçbir kamerî ayla kıyaslanamayacak üstünlüğü vardır. Esasen aylar ve günler, zamanın dilimleri olmak itibariyle aralarında bir fark yoktur. Ancak bazı önemli olayların meydana geldiği ay ve günler, diğer zaman dilimlerine göre farklıdır, farklı kabul edilir. İşte Ramazan ayı da bu farklı zaman dilimlerinden biridir. Çünkü insanlığın kararar ufkunu aydınlatan Kur'an-ı Kerîm, bu ayda inmeye başlamıştır. İslâm'ın beş temel ibadetinden biri olan oruç, bu aya tahsis edilmiştir. İnsanı Allah'a yaklaştıran nafil ibadetlerimizden biri olan Teravih namazı bu ayın gecelerini nurlandırmaktadır. Malî ibadetlerimizden biri olan fitır sadakası da bu ayın sonunda verilmektedir. Yine her zaman diliminde verilebileceği gibi zekâtlar Müslümanlar tarafından bu ay içerisinde verilmeye özen gösterilir. Burada ki amaç, yapılan hayırlı amellerin normal zamanlardan farklı olarak bu mübarek ay içinde Allah'ın indinde daha büyük kıymetler bulmasıdır.

Kur'an-ı Kerîm'de Ramazan ayı ile ilgili olarak şöyle buyrulmaktadır:

“Ramazan ayı (öylesine faziletli bir aydır ki) insanlara yol gösterici ve doğruyu eğriden ayırmanın delilleri olarak Kur'an (bu ayda) indirildi.” *(1)

Değerli kardeşlerim, Ramazan ayı, ibadetler ayıdır. Peygamberimiz bu ayda kendisini tamamen ibadete verir, hele Ramazanın son on gününü itikâfla mescide kapanarak geçirirdi. İbn Abbas radiyallahu anh, Peygamberimizin Ramazan hayatını şöyle anlatır:

“Peygamberimiz insanların en cömerdi idi. Kendisine vahiy getiren melek Cebrâil aleyhi's-selâm ile Ramazan ayında karşılaştığı zaman cömertliği doruk noktasına erişirdi. Cebrâil aleyhi's-selâm Ramazanın her gecesinde Peygamberimizle buluşup Kur'an okurlardı. İşte böylece Peygamberimiz, Cebrâil aleyhi's-selâm ile buluştuğunda insanlara rahmet getiren rüzgârdan daha cömert, daha yararlı olurdu” *(2)

Hiz. Aişe (ra.) anlatıyor:

“Ramazan-ı Şerifin son on günü girince Peygamberimiz ibadet konusunda ciddi bir gayret gösterirdi. Geceyi ibadetle geçirir, ailesini de ibadet için uyandırırđı.” *(3)

Bakara, 2/185

Buhârî, “Savm”, 7; Müslim, “Fedail”, 12.

Buhârî, “Teravih”, 5; Müslim, “İtikaf”, 3.

İşte her şeyde olduğu gibi Ramazan ayını değerlendirme konusunda da örnek alacağımız insan, Peygamberimizdir.

RAMAZAN AYINA MAHSUS İBADETLERİMİZ

ORUÇ

Ramazan ayına mahsus ibadetlerimizin başında oruç gelir. İslâm'ın beş temel ibadetinden biri olan oruç, Ramazan ayına tahsis edilmiş bir ibadettir. Peygamberimizin Mekke'den Medine'ye hicretinden bir buçuk yıl sonra farz kılınmış olan oruç; kitap, sünnet ve icma ile sabittir.

Oruç tutanlara Allah Teâlâ'nın kıyamet günü özel muamele yapacağını Peygamberimiz müjdelemişlerdir. Peygamberimiz Allah Teâlâ'nın şöyle buyurduğunu bildirmiştir:

“Âdemoğlunun her ameli (nin karşılığı kendisine) kat kat verilir. Bir iyiliği on katından yedi yüze kadar mükâfatlandırılır. Yalnız oruç hariç, o, benim içindir ve onun mükâfatını ben veririm. Çünkü (oruçlu) yemesini ve nefsanî arzularını sırf benim için (benim rızamı kazanmak için) terk ediyor.”

Değerli kardeşlerim, her ibadette olduğu gibi oruç ibadetinde de ferd ve toplum için pek çok yararlar vardır. Kur'an-ı Kerim'de oruçtan ve orucun hikmetinden söz edilirken: ***“Umulur ki oruçla günahlardan korunursunuz.”*** buyurulmuş; oruç sayesinde insanın günah işlemekten, başkalarına hile ve haksızlık yapmaktan sakınacağı duyurulmuştur. Çünkü sakıncalı olmayan yemeyi ve içmeyi Allah rızası için belli bir süre terk eden oruçlu, O'nun yasakladığı söz ve işlerden de sakınmak durumundadır. Aksi halde orucunun bir anlamı kalmaz. Nitekim Peygamberimiz:

“Oruç bir kalkandır; (oruçluyu kötülüklerden korur), oruçlu kötü söz söylemesin, oruçlu, kendisi ile itişmek ve dalaşmak isteyene iki defa ‘ben oruçluyum’ desin. Ruhumu kudret elinde tutan Allah'a yemin ederim ki, oruçlunun ağzının açlık kokusu Allah katında misk kokusundan daha güzeldir.”

TERÂVİH NAMAZI

Ramazana mahsus ibadetlerden biri de teravih namazıdır. Teravih namazı sünnet-i müekkede'dir. Sünnet, ya Peygamberimizin devam ettikleri, ya da devam ederken bir özrün araya girmesi ile terk ettikleri işlerdir. Peygamberimiz bu namazı hem kılmış ve hemde kıldırmıştır. Ancak farz olur endişesi ile cemaatle kılmaktan vaz geçmiştir.

Buhârî ile Müslim'in Hz. Aîşe (r.anh.)'den rivayetlerine göre, şöyle demiştir: Bir Ramazan gecesı Peygamberimiz mescid'te Teravih namazı kıldı. Ashab-ı Kiram da ona uyarak kıldılar. Ertesi gece de böyle cemaatle kıldı. Halk çoğaldı. Üçüncü yahut dördüncü gece cemaat yine toplanmış, Peygamberimizi beklemeye başlamışlardı. Fakat Peygamberimiz o gece teravihe çıkmadı. Sabah namazından sonra cemaate:

“Ey insanlar, sizin cemaatle Teravih namazını kılmaya olan şiddetli arzu ve hevesinizi görüyorum. Benim de namaza çıkmama hiçbir neden yoktu. Yalnız böyle aşırı bir istekle devam edilerek üzerinize farz kılınmasından, sizin de onu devamlı kılmaya gücünüzün yetmeyeceğinden endişe ettim (bunun için gelmedim)” buyurdu.

İTİKÂF

Ramazana mahsus bir ibadet de itikâftır. İtikâf, niyet ederek bir camide durmak demektir. Ramazanın son on gününde itikâf, kifaye olarak sünnet-i müekkede'dir. Cemaatten biri itikâfa girerse bu görev diğerlerinden düşmüş olur. Peygamberimizin saygıdeğer eşi Hz. Aîşe, validemiz şöyle demiştir: ***“Peygamberimiz Ramazanın son on gününde itikâf ederdi. Bu âdetlerine, Allah'ın kendisini ölüme daveti zamanına kadar devam etmiştir. Peygamberimizin vefatından sonra onun eşleri itikaf etmişlerdir.”***

FİTİR SADAKASI

Ramazanın sonunda bir malî ibadetimiz daha vardır ki, o da fitır sadakasıdır. Borcundan aslî ihtiyaçlarından başka nisap miktarı malı veya onun değerinde parası olan müslümanın fitır sadakası vermesi vaciptir. Buna kısaca **"Fitre"** denir. Fitır sadakasının vacip olması için. Zekâtta olduğu gibi malın üzerinden bir yıl geçmesi ve artıcı nitelikte olması şart değildir. Fitre, Ramazan ayında fakirlere verilen bir sadakadır. Bayramdan önce verilmesi iyidir. Bayram günü veya daha sonra da verilebilir. Dini ölçülere göre zengin olan kimsenin, hem kendisinin, hem de ergenlik çağına gelmemiş olan çocuklarının fitrelerini vermesi vaciptir.

(**NOT :** Bu yıl (2016) fitre miktarı Diyanet İşleri Başkanlığı tarafından 15 TL olarak belirlenmiştir.)

Buhârî, "Savm", 2; Müslim, "Sıyam", 30.

Buhârî, "İtikaf", 1; Müslim, "İtikaf", 1.

EDEBİYAT YOLCULUĞU

Furkan Samsama

Türk edebiyatı sözlü gelenekten Fuzulî'lere, Bakî'l'ere ulaşmış bir edebiyattır. Bu edebiyat yolculuğu, uzun ve çileli yollardan geçmiş, tehlikeli virajlardan dönmüştür.

Orta Asya'nın bozkırlarında farklı adlarla isimlendirilmiş şairlerimiz ellerinde kopuz, dillerinde şiir ile başladılar bu yolculuğa. Aklın sınırlarını zorladılar belki de. Anında bir şiir yazdılar akıllarına. Koşuklar, savlar, sagular .Bir de destanlar. Her Türk devleti kendi destanını oluşturdu. Sonra bunlar Türk milletine armağan edildi. Bu dönemde şiirlerimizin yapısı basitti belki, hecesi yediliydi ama anlamındaki derinlik her zaman mevcudiyetini koruyordu. Biz Talas savaşında İslamiyet ile tanıştık ve yaklaşık iki asır süren bir zaman içerisinde Müslümanlık kimliğini benimsedik. Bu yeni dine geçerken bazı örf ve adetlerimizi bir kenara attık, bazılarını ise kendimizle beraber İslam'a taşıdık. XI-XII. Yüzyıl geçiş dönemi olarak adlandırdığımız bu dönemde geçişe yardımcı olan, insanları aydınlatan kişiler ve kitapları yer alıyordu.

Yusuf Has Hâcib, Kaşgarlı Mahmut, Edip Ahmet ve Hoca Ahmed Yesevi. Bu insanlar Maverâünnehir'e doğru genişlettiler İslâm'ı. Zaten amaç güneşin doğup battığı her yere yaymaktı Allah'ın ve peygamberinin ismini. Karahanlı hükümdarı Satuk Buğra Han Müslümanlığı seçen ilk hükümdar olmuştu ve yayılma hızlandı. Bu geçişte Kut inancının da yeri unutulmamalıydı. Zira Türkler ilk olarak Uygurlar döneminde Hint dinlerini denemiş ve bunların kendilerine uygun olmadığını görmüştü. Etin yasak olması Türk görenekleri ve göçebe yaşam kültürüne tamamen zıttı. Göçebe yaşam süren Türkler bu sebeple tarımdan ziyade hayvancılığa önem vermek zorundaydı. Yerleşik hayat Müslümanlıkla beraber girdi bu topluma. Türklerin atı evcilleştirmeleri, gelişmiş silahlar üretmeleri onların savaşçı kimliğinden geliyordu. Zira İslam dininde ki cihad anlayışı da bu isteklerle uyuyor gazayı emrediyordu.

Türkler ilk yazılı eserleri olan Orhun Kitabeleri'ni ve Uygur metinlerini devlet düşüncesi ile yazmıştı. Türklerde devlet kutsaldı. Çin baskıları, soğuk, verimsizlik ve İslâm'ın emrettiği cihad anlayışı sebepleriyle Anadolu'ya göç etti bu büyük kavim. 1071'de açılan kapılar bir daha kapanmadı.

İnsanlar akın akın Anadolu'ya göç etti. Anadolu Türklerindi artık. Onları bir ana şefkatiyle kucakladı. Sezai Karakoç " Anadolu'nun bir kaderi var: Doğu'yla Batı'nın karşılaştığı yer olmak " diyor. Toplumumuz Anadolu'nun Bağrında Doğu ile Batı çatışmasını iliklerine kadar hissedecektir. Zaman zaman üşüyecek zaman zaman ise Maverâünnehir aşkıyla aşklanacaktır...

Anadolu'da Büyük Oğuzların ön plana çıkması iki büyük devleti ; Büyük Selçukluları ve Anadolu Selçuklularını peşi sıra meydana getirdi. Bu iki devlet de üşümeye başladıklarında onları sarıp sarmalayacak, tedaviyi uygulayacak, beyinden ayak parmağında ki kılcal damarlara kadar işlemiş olan hastalığı, yaradan dikenini koparır gibi koparacak büyük kurtarıcılara, toplumun birleştiricilerine ihtiyaç duydular. Onları Moğollar'dan, aynı zamanda kendi devletlerinden koruyacak, maneviyatlarını güçlendirecek bir şahsı manevi ortam gerekiyordu.

Bunu büyük mutasavvıflar , kaymağın üstüne bal döker gibi halkla iletişimde olan edebiyatçılar sağladı. Hacı Bektaş, Mevlana, Yunus Emre gibi şahıslar insanları bir çatı altında toplamaya çalıştı. Başı sıkışan, güvenliği olmayan ya Konya'ya Mevlana'ya – Konya'ya giren bir daha çıkamıyordu. Adeta büyüleniyordu – ya da Aslanlı Hünkar'ın konağına koştu. Büyük bir sabır sonucu Moğol belası atlatıldı ve Oğuzlar tekrar kendilerini gösterdi. Üç kardeş batıya doğru yol alıyordu. İki sabredemedi ve Ye's tuzağına düştü. Geri döndüler Orta Asya'ya doğru. Bazı tarihçiler yolda öldüklerini de söyler. Bu tuzağa düşmeyen ve yanında beyliğinden sayılı insan kalmış olan Ertuğrul Gazi büyük bir sabır sonucu Söğüt'e ulaştı. Ve gerisi tarihin fevkaladelîğinin içinde seyrine devam etti...Küçük çadır koca devlete dönüştü "Devlet-i ALİ Osmaniye". Bu devletin padişahları da usta bir şairdi aynı zamanda.

Yavaş yavaş kültürler birbirine karıştı. Arap, Fars ve Türk Osmanlı Çatısı altında birleşince edebiyatta üç kültürü birlikte taşıdı. Hoca Dehhanî'nin başlattığı **aruz çığırnlığı** hecenin önüne geçti; Türkler de Farslar'ın. İlk dönemlerde Ahmedî, Âşık Paşa, isyancı Kadı Burhaneddin, Nesimi, Gülşehri ve Hoca Mesut gibi isimler yetişti. İstanbul'un fethi dönemlerinde Fatih'in hocası Ahmet Paşa, Şeyhî, Necatî ve Ali Şir Nevai gibi isimler ön plana çıktı. Süleyman Çelebi'nin " Vesîletü'n Necât "ı halk arasında büyük rağbet gördü. Günümüze kadar Mevlüd adı altında dini sohbetlerde okunarak yaşatıldı. XVI.yüzyıl bu devletin en güçlü dönemi idi. Her bakımdan enlerdeydi. En büyük mimarı, en büyük kaptan-ı deryası, en büyük âlimleri, büyük padişahı ve en büyük şairleri. Padişah şairleri koruyor ve onlara maaş bağlıyordu. Dünyanın en büyük devletine edebiyatçının da en büyüğü gerekiyordu. Bakî, Fuzulî, Zâtî, Bağdatlı Ruhi ve Taşlıcalı Yahya gibi isimler bu gereksinimi karşıladı ve edebiyatı zirveye taşıdı.

Her yükselişin bir de alçalışı olduğu gibi amacını yavaş yavaş unutan ve kaybeden devlet bir amaç ararken ülke artçı depremler geçirmeye başladı. Kanunî ile en yükseğe tırmanmış devlet masasının ayakları ölümü ile yavaş yavaş kayacaktı. Bundandır ki toplumun ve devletin doğrulara ihtiyacı vardı. Nabî toplumu öğütledi, Nefî devleti eleştirdi. Ancak dinlenmedi ve II. Viyana ile başlayan hezimet süreci toprakların yarısının kaybına sebep oldu. Ayakları kaymakta olan masaya batılı devletler art arda zalimce vuruyordu. Haçlı Seferlerinden beri içlerinde var olan intikam hırsıydı bu.

Devletin zirvesinde zirvede olan edebiyat, devlet düştükçe düşmekte gücünü, ihtişamını ve saygınlığını kaybetmekte, Batı üstünlüğünü tanımaktaydı. Pasarofça'dan sonra başlayan Lale Devri bu Avrupa Üstünlüğünün ilk kabulüydü. Kâğıthane'de o meşhur Sadabad inşa edildi. Nedim kendi ifadesiyle " hovarda " bir şekilde buralarda gezer ve düşüncelerini yazardı. Zevk ve Sefa hat safhadaydı. Halkın büyük kısmı ise bu israf ve zenginliğe karşı sefalet içerisindeydi. Tebriz'in elden çıkması, Nevşehirli Damat İbrahim Paşa'nın damatlarını yüksek rütbelere ulaştırdığı dedikoduları bardağı taşıran son damla oldu. Patrona Halil İsyanı sonrası ne lale bahçeleri, ne Sadabad, ne İbrahim Paşa ve damatları ne de Nedim vardı artık. Hepsi katledilmişti. Bir devir büyük bir kanla kapanmıştı. Tabi Patrona Halil de bunu canıyla ödedi. Bu devirden sonra Yaş Antlaşması ve Osmanlı'nın dağılmaya geçmesi Edebiyatını da çöküşe geçirdi. Artık divan şiiri yoktu, belki vardı ama yoktu. Batı'nın üstünlüğü tanınmıştı. Artık romanlar ve hikâyeler devri başlıyordu. Hece şiirleri başlıyordu. Tanzimat bu yolculuğumuzu tamamladı ve büyük bir devir, Bakî'nin divanıyla beraber raflarda tozlandı ve unutulup gitti... Bu gün bu bildiklerimiz, öğrendiklerimiz edebiyat tarihçilerinin derin araştırmalarıyla ortaya çıktı. Hâlâ çıkmayan nice bilgiler var... Araştırmaların devamını, çoğalmasını ve derinleşmesini temenni ederim.

Düşüme Gir Baba

Abdulkadir Kızılboğa

Düşüme gir baba
Özledim seni, sesini, kokunu
Gel babam bir sarılayım sana
Sıkı sıkı saramadım ki seni

Düşüme gir baba
Yine sev beni, yine kız
Gel namaza götür beni
Bak söz bu sefer koku sürünmeyecem
Sen sevmezsin kokuyu kızarsın

Düşüme gir baba
Babam! Hiç demedim bu sefer diyecem
Seviyorum Baba Seni Seviyorum
Yattığın yerden öpüyorum seni
Uyandırmak istemem ama
Gel babam be gel
Düşüme gir
Annem üşüyor sen yokken
Sen yokken kimse kızmıyor bana
Kimsede çekinmiyorum artık
Babam gel düşüme gir

Torunun Esmâ seni arıyor
Şeyma biliyorum 'öldü' diyor
Ben bitiyorum be babam bitiyorum
Gel gir düşüme

Söz olsun üşengeçlikte yapmayacam
Üstümü örtücüm, soğuk su içmeyecem
Gel bak bu sefer karnım ağrıyor diye sütümü içmemezlik
yapmıycam
Sen gel gelde güller açsın gönlümde

Sen gelde acım dinsin
Esmâ sana mektup yazıp durmasın
Ben ağlamayayım artık ardından
Resmine bakıp ah çekmeyeyim

Gel baba bu gece düşümde bekliyorum seni
Rabbim seni daha çok seviyormuş ki aldı bizden diye
yetiniyorum
Avutuyorum kendimi

Sonra babasına laf atanlara bakıyorum
Bilmiyorlar babalarının kıymetini galiba da bilmeyecek-
ler
Acaba ben bildim mi babam senin kıymetini
Üzmedim dimi seni

Hep övgüyle bahsederdin bende
Gözlerin yaşarır, öperdin gözlerimden
Gel babam yine öp
Gel bu gece düşüme gir!
Artık

ANONİM ŞİİR

Biri güzellikler ülkesinin sultanı, diğeri gam yüklü kervanın  m sı

Gelin, hep birlikte kulak verelim bu iki bahtsızın haykırışlarına. Hep birlikte izleyelim yüreklerinin karşılıklı yanışını. Savruluşlarını birlikte seyredelim, hep birlikte gönülden dua edelim kavuşsunlar diye hakikat diyarında, Hakk'a kavuşanlar yurdunda..

Gam Yüklü Kervanın  m sı;
Ne tövbe eden, ne edilen g nahtın.
Başlı başına beni bu gecelerde boğın ahtın.
Y reğimdaki taht, sarayımdaki paktın.
Söyle, söyle bana ne yaptın?

Güzellikler  lkesinin Sultanı;
Bu dert dünyanın süsüdür,
Aldanma derdine, derdi veren daha büyüktür.
Yolda kalanın ahı büyüktür.
Unutma!
Allah ahtan da büyüktür.

Gam Yüklü Kervanın  m sı;
Bu dert değıl, benliğın aynası,
İçimdeki sargı tutmaz ah yarası,
Tek tesellim O'dur, O'nun merhamet kapısı,
Hiç unuttur muyum?
Allah ahtan da büyüktür.

Güzellikler  lkesinin Sultanı;
Bizdeki benlik sarmış dört bir yanı,
Dünya dediğın varla yok arası,
Hakkın olmaz eğıri aynası,
Vardır O'nun bildiğı, vardır O'nun bir tecellisi.

Gam Yüklü Kervanın  m sı;
Bizdeki benlik, yüreğimizin yanışından,
İlik ilik olup göklere kağışından,
Hakta değıl eğırilik, Haşa! Kalbimizin katılığınan,
Hiç şüphe olur mu?
Vardır O'nun bildiğı, vardır O'nun bir tecellisi.

DERGİMİZE BU
ADRESLERDEN
ULAŞARAK YAZI VE
ŞİİRLERİNİZİ
GÖNDEREBİLİRSİNİZ

sahitdergisi@gmail.com

ŞAHİT Edebiyat, Kùltür ve Fikir Dergisi

www.facebook.com/SahitDergisi/

@SahitDergisi

Hoşgeldin Ya Şehr-i Ramazan

Nebi'ye Özlem

*Ağlıyordu güneş
Ağlıyordu ay, yıldızlar, rüzgar ve su.
Dillerde bir sayıklama
Neredesin ey kutlu Nebi?*

*Gündönümü gecede takılı kaldı,
Evren döktü gözyaşlarını yıldız yıldız,
Ay kaldı karanlık tarafta,
Soru birdi, neredesin ey Resulallah?*

*Çöl güneşi bugün bir başka yakıyordu.
Bedevi atları ayak sürtüyordu.
Çıkmıyordu sesi Bilal'in,
Beklenen kişi gitmişti, Neredesin ey Resulallah?*

*Hız. Ömer ateş soluyordu,
Hız. Hüseyin dedesiz kalmıştı.
Kalmamıştı fikirde bir neşe.
Özlemin tekti, neredesin ey Resulallah!*

*Belki de bir daha okuyamayacaktı Habeşli ezanını,
Güneş o kadar güzel doğmayacaktı bir daha.
Güller yetim kalmıştı,
Özlem tekti, ismi Muhammed (s.a.v.)!*

Abdulsamet Karaarslan